

Arrest

nr. 207 580 van 8 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 (lees: 2018) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, doet op 13 januari 2017 samen met zijn Belgische partner aangifte van een voorgenomen huwelijk/ voorgenomen wettelijke samenwoning.

Er wordt een onderzoek schijnsamenwoning opgestart.

Op 2 mei 2017 wordt het kind van verzoeker en zijn Belgische partner geboren.

Op 9 mei 2017 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 9 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 mei 2017 geeft de procureur des konings een negatief advies inzake deze wettelijke samenwoning.

Op 26 mei 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de wettelijke samenwoning te registreren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 18 juli 2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de unie, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind.

Op 16 januari 2018 (de bestreden beslissing vermeldt 2017, dit betreft een materiële vergissing) neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2017 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Y.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Deze aanvraag werd ingediend in functie van haar Belgisch minderjarig kind zijnde M. S. (RR xxxxx).

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd.

Overwegende het negatieve advies inzake de registratie wettelijke samenwoont tussen betrokkene en mevr. M. S. van mevrouw de Procureur des Koning H. D. V. dd. 16.05.2017 waarin het volgende gesteld wordt:

"Verwijzend naar uw schrijven dd. 28 februari 2017 met betrekking de wettelijke samenwoning tussen M. S., geboren op (...) 1986, en M. S., geboren op (...) 1988, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die wijzen dat de wettelijke samenwoning enkel aangegaan is om aan meneer een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen, namelijk:

- Precaire verblijfstoestand: meneer verblijft illegaal in België

- Zeer snelle gang van zaken: betrokkenen leerden elkaar kennen op 16 januari 2016 via een soort Russische facebook ("klasgenoten") en hielden eerst contact via deze weg, en schakelden nadien over op Whatsapp. Meneer vroeg het telefoonnummer van mevrouw en toen begonnen ze te bellen. Ongeveer 2 maanden na de eerste kennismaking ontmoetten ze elkaar voor het eerst persoonlijk. Nadien volgden er og een 6-tal ontmoetingen, meestal in Nederland, en 1 keer in België. Intussen hielden ze contact via Whatsapp en Skype. Op 24 juli 2016 kwam meneer naar België om te gaan samenwonen met mevrouw. Op 13 januari 2017 legden ze een verklaring wettelijke samenwoning af. Op 2 mei 2017 is mevrouw bevallen van een dochter S. Alles gaat zeer snel. Betrokkenen hebben

elkaar maar 6-7 keren gezien vooraleer ze gaan samenwonen, en 1 maand later is mevrouw al zwanger.

- *Personalia*: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: ze weten weinig van elkaars studies, werkverleden, relatieverleden. Meneer weet niet hoe lang mevrouw in België is en hoe lang ze verblijfsrecht kreeg. Meneer weet niet hoe het bedrijf heet waar mevrouw werkt, weet niet in welk ziekenhuis de gynaecoloog van mevrouw raadpleging houdt en hoe de school van dochter Anna heet. Mevrouw meent dat meneer nog maar enkele maanden in Nederland woonde toen ze elkaar leerden kennen, terwijl hij er al 1 – 1,5 jaar woonde. Meneer meent onterecht dat mevrouw gehuwd was met de vader van haar dochter A. Mevrouw kent de naam niet van de vriend bij wie meneer in Nederland gewoond heeft, noch weet ze waar hij thans verblijft (ze denkt nog in Nederland) terwijl meneer nog veel contact met hem zou hebben.

- *Tegenstrijdigheden*: over waar ze afspreken bij de eerste ontmoeting (waar meneer woonde/aan een park) en of mevrouw meneer na de afspraak terug thuis afzette met de auto, hoe meneer de eerste keer naar België kwam, wat ze toen deden en of hij toen 2 dagen heeft gelogeed bij de ouders van mevrouw; of mevrouw in Nederland bij de vriend waar meneer verbleef thuis is geweest. Meneer verklaart tijdens het interview dat hij bij een vriend S. logeerde in Nederland, tijdens zijn politieverhoor zegt hij dat deze vriend A. S. heet. Zijn contract in Nederland, verliep in oktober 2016 en toen is hij teruggekeerd naar Rusland. Drong meneer daarom aan bij mevrouw om in juli te gaan samenwonen? Omdat hij niet wilde terugkeren naar Rusland samen met zijn vriend?

- *Mogelijk zwakke sociale positie mevrouw*: Mevrouw is een alleenstaande moeder met een dochter van 8 jaar. Ze combineert 2 jobs om rond te komen. Ze betaalt maandelijks ook een lening af voor meubels. Ze betaalt momenteel alleen alle kosten, ook voor meneer. Meneer drong er op aan om gauw samen te wonen. Ze wonen in een sociale woning. Mevrouw woonde 1,5 jaar samen met de vader van haar oudste dochter, maar dit bleek niet te werken. Ook nu gaat ze heel snel samenwonen en is ze heel snel zwanger. Mevrouw hoopt dat meneer gauw aan het werk kan zodat hij kan bijdragen in de kosten. Meneer verklaart dat hij zijn spaargeld uit Rusland in Nederland heeft uitgegeven, mevrouw weet niet waarvan hij in Nederland leefde.

Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie “schijnsituatie” niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings, H. D. V.), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf.

Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 13 maart 2018 per drager in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 21 maart 2018.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 8 EVRM, artikel 1319 en 1320 Burgerlijk Wetboek:

1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 16.01.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.Y. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. infine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.6. In casu dienen de aangehaalde wettelijke en reglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

- verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 18.07.2017 middels een bijlage 19ter;
- verzoeker bracht tijdig alle nodige bewijsstukken inzake het bewijs van zijn verwantschap met de minderjarige binnen bij het gemeentebestuur van de gemeente;
- verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 16.01.2018;

1.7. Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen de erkenning van de minderjarige enkel om verblijfsrechtelijke redenen zou zijn. Er werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de relatie vader — dochter teneinde de schijnsituatie te motiveren.

1.8. De bestreden beslissing van 16.01.2018 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De aanvraag van de verzoekende partij werd dus geweigerd omdat, volgens de verwerende partij, de erkenning van de minderjarige door verzoeker een schijnsituatie zou zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zonder afdoende kennis van zaken heeft gehandeld. Immers een motivering dient afdoende te zijn, waarbij deze de correcte juridische en feitelijke gegevens bevat die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken, quod non (A.Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie zich, bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door de bewijskracht van de geboorteakte te miskennen. Telkens wanneer de opstelling van een akte van de burgerlijke stand door de wet wordt opgelegd, kan de staat van de persoon in de regel enkel en alleen door deze akten worden bewezen.

Met andere woorden, enkel de akten van de burgerlijke stand leveren een wettelijk en onbetwistbaar bewijs op van de elementen van de burgerlijke staat, indien de wet de opstelling ervan beveelt. Ze vormen het exclusieve bewijs van de staat van de persoon, behoudens wettelijke uitzondering.

Authentieke bewijskracht

Aangezien de akte van de burgerlijke stand beantwoordt aan de definitie van een authentieke akte, is deze akte gedekt door de bewijskracht die vasthangt aan elke authentieke akte. (art. 1319 BW)

Deze akte levert een volledig bewijs op, ze moet niet worden aangevuld door enig ander bewijsmiddel, en dit zolang er geen betichting van valsheid is. (art. 45, §1, vijfde lid BW)

Men kan enkel tegen deze akte opkomen via een procedure van betichting van valsheid in geschriften overeenkomstig de bepalingen, hetzij van het Strafwetboek, hetzij van het Gerechtelijk Wetboek.293 (art. 194-195 Sw. respectievelijk art. 895-896 Ger. W.)

Maar zolang er geen betichting van valsheid is, is er geen tegenbewijs mogelijk tegen de akte van de burgerlijke stand.

Toegepast op de huidige zaak

Een geboorteakte is een authentieke akte, die alle gegevens omtrent de geboorte van een persoon bevat. De ambtenaar burgerlijke stand maakt deze akte op. De dienst burgerlijke stand schrijft de geboorteakte na de geboorteaangifte in de registers van de burgerlijke stand van de geboorteplaats.

De minderjarige is op 02.05.2017 geboren te Antwerpen.

Verzoeker heeft de minderjarige reeds voor de geboorte erkend op het gemeentehuis, m.n. op 13.01.2017

Diezelfde dag, op 13.01.2017, heeft verzoeker samen met mevrouw M. S. een verklaring wettelijke samenwoning afgelegd op het gemeentehuis.

Met andere woorden, op dat ogenblik was er zelfs geen sprake van een weigering van de wettelijke samenwoning en kon er bijgevolg geen sprake zijn van een schijnsituatie aangezien verwerende partij de erkenning van de minderjarige als een schijnsituatie kwalificeert.

De minderjarige werd op 06.05.2017 geboren terwijl de weigering van de wettelijke samenwoning op 26.05.2017 gebeurde.

Verwerende partij gaat voorbij het gegeven dat de minderjarige al erkend werd alvorens de verklaring wettelijke samenwoning werd afgelegd.

In haar beslissing geeft verwerende partij toe dat de minderjarige weldegelijk het kind is van verzoeker. Zij diende door minstens een toetsing te doen aan artikel 8 EVRM om haar beslissing te motiveren. Zij heeft dit niet gedaan.

Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kind een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn kind. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Nergens in de bestreden beslissing werd er toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Verwerende partij steunt haar weigeringsbeslissing op een andere procedure, zijnde de procedure samenwoning, die werd geweigerd om zagezegd de erkenning als een schijnsituatie te kwalificeren.

In die procedure (lees: wettelijke samenwoning) waren de betrokken partijen verzoeker en diens partner mevrouw M. S. De minderjarige is geen betrokken partij geweest in de procedure.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de relatie tussen verzoeker en diens dochter.

Verzoeker kan nergens in de bestreden beslissing enige argument terugvinden waaruit kan afgeleid worden dat de relatie tussen verzoeker en de minderjarige als schijnsituatie kan beschouwd worden.

Verzoeker woont samen met de minderjarige in dezelfde woning en heeft dagdagelijks contact met haar. Er is weldegelijk een vader-dochter band tussen de beiden. Indien verwerende partij deze situatie als schijn wenst te kwalificeren dient zij dit in concreto aan te tonen en niet door enkel te verwijzen naar de procedure wettelijke samenwoning.

Het valt op dat verwerende partij wat de concretisering van de schijnsituatie betreft in gebreke blijft en enkel naar de procedure samenwoning verwijst.

De erkenning van de minderjarige werd niet aan een onderzoek onderworpen.

Verwerende partij beslist in feite om de erkenning te vernietigen door deze niet te aanvaarden.

Er is geen enkel tegenindicatie die erop wijst dat verzoeker geen intentie heeft om een oprechte relatie met de minderjarige op te bouwen en enkel alleen oog heeft op een verblijfsrecht.

Indien hij enkel en alleen zou bekommerd zijn om zijn verblijfsrecht zou hij nooit een verklaring wettelijke samenwoning afleggen aangezien de vermoedelijke bevallingsdatum van de minderjarige begin mei 2017 was.

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen onderzoek te doen naar de relatie vader — dochter aangezien zij haar beslissing enkel en alleen steunt op de procedure samenwoning die werd geweigerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2.1. In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij de beoordeling van de materiële

motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoeker voert in het enig middel onder meer aan dat zijn verblijf werd geweigerd omdat de verwerende partij meent dat de erkenning van de minderjarige door verzoeker een schijnsituatie zou zijn. Verzoeker wijst erop dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de relatie vader – dochter om de schijnsituatie te motiveren. Er wordt enkel naar de procedure samenwoning tussen verzoeker en zijn partner verwezen, de verwerende partij concretiseert de schijnsituatie vader – dochter niet. De erkenning van de minderjarige werd niet aan een onderzoek onderworpen. Verzoeker meent dat de bewijskracht van de geboorteakte werd miskend. Verzoeker wijst erop dat deze geboorteakte authentieke bewijskracht heeft en dat er geen betichting van valsheid is, er is dus geen tegenbewijs mogelijk. In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat de minderjarige wel degelijk het kind is van verzoeker. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de beslissing enkel en alleen te steunen op de geweigerde samenwoning.

3.2.3. De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet de verwantschapsband tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon, *in casu* de minderjarige dochter. Zo wordt er gesteld dat verzoeker zijn aanvraag indiende in functie van zijn minderjarig kind en dat als bewijs van verwantschap een geboorteakte wordt voorgelegd.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de vreemdelingenwet) had de gemachtigde van de staatssecretaris moeten onderzoeken of verzoeker aantoonde dat het minderjarig kind te zijnen laste is, dat hij over het hoederecht beschikt en dat hij voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering heeft. De Raad stelt echter vast dat geen van deze voorwaarden wordt beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt enkel gewezen op het negatief advies van het parket van de procureur des konings inzake de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, *in casu* de moeder van de Belgische referentiepersoon. Dit advies van 16 mei 2017 wordt geciteerd, waarna het volgende wordt geconcludeerd: *“Betrokkene heeft ondertussen een kind met zijn partner. Dit belet de kwalificatie “schijnsituatie” niet daar steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Dit is hier het geval daar het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie (zie advies Procureur des Konings, H. D. V.), de relatie wordt immers aanzien als een schijnsituatie. Het feit dat men reeds aan kinderen begint terwijl het verblijf nog niet geregeld is en de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt aanzien, wordt gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde. Bijgevolg kan besloten worden dat betrokkene niet de intentie heeft om een oprechte relatie op te bouwen met zijn Belgisch kind maar het kind verwerkt heeft met het oog op verblijf.”* De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij met deze motieven de wettelijke voorwaarden van de *in casu* ingediende aanvraag gezinshereniging in functie met de Belgische dochter heeft beoordeeld. Het advies van het parket heeft immers enkel betrekking op de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, niet op de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon, het Belgisch minderjarig kind.

Door te eisen dat de minderjarige Belgische referentiepersoon het resultaat is van een werkelijke liefdesrelatie tussen verzoeker en de moeder van het minderjarig kind, miskent de verwerende partij het feit dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend in functie van zijn minderjarig kind, waarbij het recht op gezinshereniging in hoofdte van het kind centraal staat, en niet in functie van zijn partner.

3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker als bewijs van verwantschap met zijn dochter, in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend, een geboorteakte heeft voorgelegd. Deze geboorteakte bevindt zich niet in het administratief dossier, maar de verwerende partij betwist niet dat verzoeker dit kind erkend heeft voor de geboorte en dat hij dus de vader is van dit kind.

De Raad wijst erop dat een geboorteakte een authentieke akte betreft, verleden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verwerende partij betwist niet dat de afstamming van vaderszijde door erkenning daarin wordt vermeld. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen de erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt *erga omnes* (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de erkenning van vaderschap van het minderjarige kind van verzoeker werd betwist of werd vernietigd of dat er een vordering wegens valsheid werd ingeleid.

Door te stellen dat het kind duidelijk niet het resultaat is van een duurzame liefdesrelatie, dat de relatie een schijnsituatie is en dat het feit van aan kinderen te beginnen terwijl de relatie met de partner als een schijnsituatie wordt beschouwd, zelf een schijnsituatie betreft die indruist tegen de openbare orde, gaat de verwerende partij voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen de minderjarige dochter en verzoeker en miskent hij de bewijswaarde van de geboorteakte van de minderjarige dochter.

3.2.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 (lees: 2018) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET